

ἀκατέβατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Χαλδ.) ἀκατήβατος Σύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κατεβατός <κατεβαίνω.

1) Ὁ μὴ καταβάς ἢ ὁ μὴ καταβιβασθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Γέρας κ' εἶναι ἀκατέβατος ἔς τὸν κάμπο πολλαχ. 2) Ἐπὶ τιμήματος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος μείωσιν, ἔκπτωσιν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ζητάει χίλιες δραχμὲς ἀκατέβατες σύνθηθ. Ἐπῆρεν μου πέντε λίρες ἀκατέβατες Κύπρ. β) Οὐδ. τὸ ἀκατέβατον ἐπιρρηματ., ἄνευ ἐκπτώσεως τοῦ τιμήματος, κατ' ἐλάχιστον ὄριον Πόντ. (Οἰν. Χαλδ.): Κωσιτίζει δύο λίρες τὸ ἀκατέβατον Οἰν. (συνών. φρ. τὸ τελευταῖο). Συνών. ἀκατέβατα. 3) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ καταβῇ παρακάτω Σύμ.: Φοῦργος ἀκατήβατος (κλίβανος ἐλαττωματικός, ὥστε οἱ ἄρτοι καὶ τὰ τοιαῦτα ψήνονται μόνον εἰς τὸ κάτω μέρος).

β) Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται τις νὰ καταβῇ Πόντ. (Χαλδ.): Κρεμὸς ἀκατέβατος (κρεμὸς = κρημνός).

ἀκατένιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκατένιγος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κατενιστός <κατενίζω.

1) Ὁ μὴ κατακλυσθεὶς διὰ πολλοῦ ὕδατος πρὸς καθαρισμόν, ἐπὶ πλύσεως ἐνδυμάτων, σκευῶν κττ. μετὰ τὴν λεπτομερεστέραν πλύσιν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.): Ἀκατένιστα λώματα-θαυῦ κττ. Χαλδ. κ. ἄ. Συνών. ἀξέβγαλτος. 2) Ὁ θολὸς ἔτι, ὁ μήπω καταστάς διανυγῆς διὰ καθιζήσεως τοῦ ἐν αὐτῷ χώματος κττ., ἀκαταστάλακτος, ἐπὶ ὕδατος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Νερὸν ἀκατένιστον. 3) Ἀκατέργαστος ἔτι, ἐν τῇ ταλασιουργίᾳ περὶ μαλλίου ἢ καννάβεως μὴ ὑποστάντων τὴν τελευταίαν κατεργασίαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

ἀκατευόδωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀκαταυόδωτος πολλαχ. ἀκαταυγόδωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κατευοδωτός <κατευοδώνω. Πβ. μεσν. ἀκατεύοδος.

1) Ὁ μὴ κατευοδωθείς, ὁ μὴ προπεμφθεὶς σύνθηθ.: Ἐφυγε ἀκαταυόδωτος. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀπολεσθεὶς, ὁ μὴ ὑπ' ἄλλου τινὸς κατακρατηθεὶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀκαταυγόδωτος κόσκινος (ὁ δανεισθεὶς καὶ ἐπιστραφεὶς).

ἀκάτεχος ἐπίθ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἐπίδ. Καλάβρυτ. Μεθών.) κ. ἄ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 132 ἀκάτιχτους Ἡπ. (Χουλιάρ.) ἀκάθετος Ρόδ. Οὐδ. ἀκάτεχο Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. κατέχω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. Ἡ λ. καὶ ἐν τῷ Ἐρωτοκρ.

1) Ὁ μὴ κατέχων τι, ἀκτήμων, πτωχὸς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 2) Ὁ μὴ κατέχων τι διανοητικῶς, ὁ μὴ γνωρίζων τι, ἄπειρος, ἄδαής Κάρπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἐπίδ. Καλάβρυτ. Μεθών.) Ρόδ. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Κάνει τὸν ἀκάτεχο (προσποιεῖται ὅτι ἀγνοεῖ) Κύθηρ. (συνών. φρ. κάνει τὸν ἀνήξερο). Ἀκάτεχος ἀπὸ τέθοιες πονηριῆς Κρήτ. Ὁ παραβοκύρις εἶν' ἀκάτεχος αὐτόθ. || Γνωμ. Ὁ στραβὸς κί ἀκάτεχος ἔναν τό 'να βάλει σοι (τὸ ἴδιον νόμισέ τους. Ὅτι ὁ ἀγνοῶν τόπον τινα ὁμοιάζει πρὸς τυφλὸν) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κάμνει τὸν ἀκριβὸ φτηνὸ, τὸν ἄσκημο ῥωτάρι, κάμνει καὶ τὸν ἀκάθετο νὰ ξέρῃ κάθε χάρι Ρόδ.

*Ἀσ' με, Χάρω, νὰ χαρῶ τέσσαρες πέντε χρόνους, γιὰτ' εἶμαι νὰ κι ἀκάτεχη ἔς τὴν ἄπισσο, ἔς τὸ σκότος (ἄσ' = ἄφησε. ἔς τὴν ἄπισσο = εἰς τὴν πίσσαν) Κάρπ. — Ποίημ.

Καθὼς ρουφοῦν οἱ ξωτικές μὲ τὰ λαμπρὰ μαγνάδια τὴ νύχτα τὸν ἀκάτεχο διαβάτη ἔς τὰ λαγκάδια ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνήξερος, ἀντίθ. κατεχάρις. 3) Ὁ μὴ διακρινόμενος καλῶς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν Ἡπ. (Χουλιάρ.): Β'νὸ ἀκάτιχτον 4) Τὸ οὐδ. ἀκάτεχο οὐς., νόσος ἀδιανόητος, ἀπροσδόκητος Τσακων.: Ἀκάτεχο νὰ ντὶ μόλη! (συνών. φρ. ξαφνικὸ νὰ σοῦ ῥθῇ!). Συνών. ἄγνωστος 2. Πβ. ΣΔεινάκ. ἐν Ἀθηνᾶ 39 (1927) 194.

***ἀκατηγόρευτος** ἐπίθ. ἀκατηγόρευτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κατηγορευτός <κατηγορεῖω, παρ' ὃ καὶ κακηγορέγγου. Περί τῆς τροπῆς τοῦ τ εἰς κ πβ. GAnagnostopoulos Tsakon. Grammat. 18.

Ὁ μὴ κατηγορηθεὶς. Συνών. ἀκατηγόρητος.

ἀκατηγόρητος ἐπίθ. κοιν. ἀκατ'γόρτους βόρ. ἰδιώμ. Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατηγόρητος.

Ὁ μὴ κατηγορηθεὶς, ἄμεμπτος, ἄψογος: Ἀκατηγόρητο κορίτσι (κόρη μὴ κακολογηθεῖσα, μὴ παρασχούσα ἀφορμὴν πρὸς κακολογίαν ἐρωτικὴν) κοιν. Κατ'γορ'μέν' κι ἀκατ'γόρ'τ' οὐλ' παντρεύκαν (παντρεύτηκαν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. *ἀκατηγόρευτος.

ἀκατοίκτητος ἐπίθ. κοιν. ἀκατοίκιστους Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατοίκτητος. Τὸ ἀκατοίκιστους ἔνεκα τῆς συγχύσεως τῶν εἰς -ῶ καὶ -ίζω ρημάτων καὶ τῶν ἀπὸ τούτων εἰς -ητος -ιστος παραγωγῶν ἐπιθέτων.

1) Ὁ μὴ κατφκημένος ἐνθ' ἄν.: Στὸ δάσος τὸ ἀκατοίκτητο Θήρ. Ἀκατοίκιστον σπὶτ' Κοζ. Σὲ μέρη ἀκατοίκτη! (ἐνν. νὰ πάῃ τὸ κακό. Ἐπφδ.) Ἀθῆν. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατοικήθῃ, ὁ μὴ κατοικήσιμος Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.): Σπὶτι ἀκατοίκτητο Ἀρκαδ. 3) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀνήσυχος, ἄτακτος Μακεδ. (Καστορ.)

ἀκατούνευτος ἐπίθ. Θράκ. (Περίστας.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κατούνευτός <κατούνεύω.

1) Ὁ μὴ κατούναν ἔχων, ἥτοι ὁ ἄνευ περιουσίας, ἀκτήμων ἐνθ' ἄν. 2) Ἀκατάστατος, ἀτημέλητος Νίσυρ.

ἀκατούρητος ἐπίθ. κοιν. ἀκατούρητος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀκατούριγος Κεφαλλ. Πελοπν. (Κόρινθ.) ἀκατούργους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κατουρητός <κατουρεύω.

1) Ὁ μὴ περιβραχεὶς δι' οὖρων, ὁ μὴ κατουρημένος κοιν.: Φρ. Τὰ μάζωξε οὐλα κατουρημένα τῷ ἀκατούριγα (ὄλα μαζί, φύρδην μίγδην, ἐπὶ βιαίας φυγῆς) Κόρινθ. Φίλησε κατουρημένους ποδῆς τῷ ἀκατούριγος (ἐπὶ τοῦ χαμερπῶς ἐκλιπαρήσαντος) αὐτόθ. Ἀντίθ. κατουρημένος (ἰδ. κατουρεύω). 2) Ὁ μὴ οὐρήσας Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Εἶναι ἄπλυτος κι ἀκατούρητος Κρήτ. Ἀκατούρητον ἐν τὸ παιδίον Τραπ.

